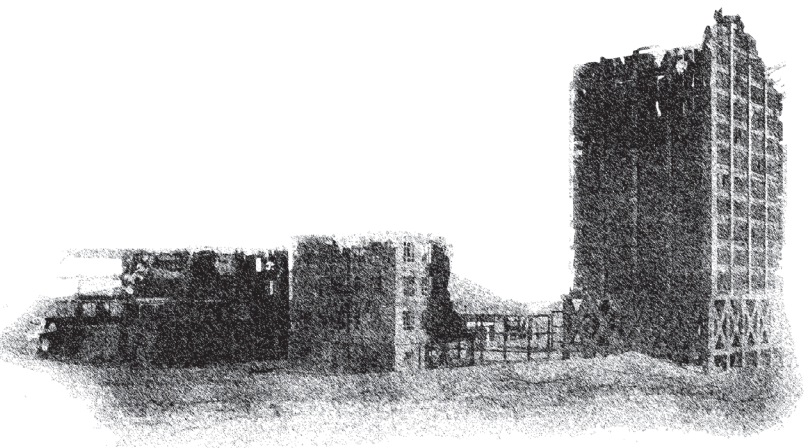

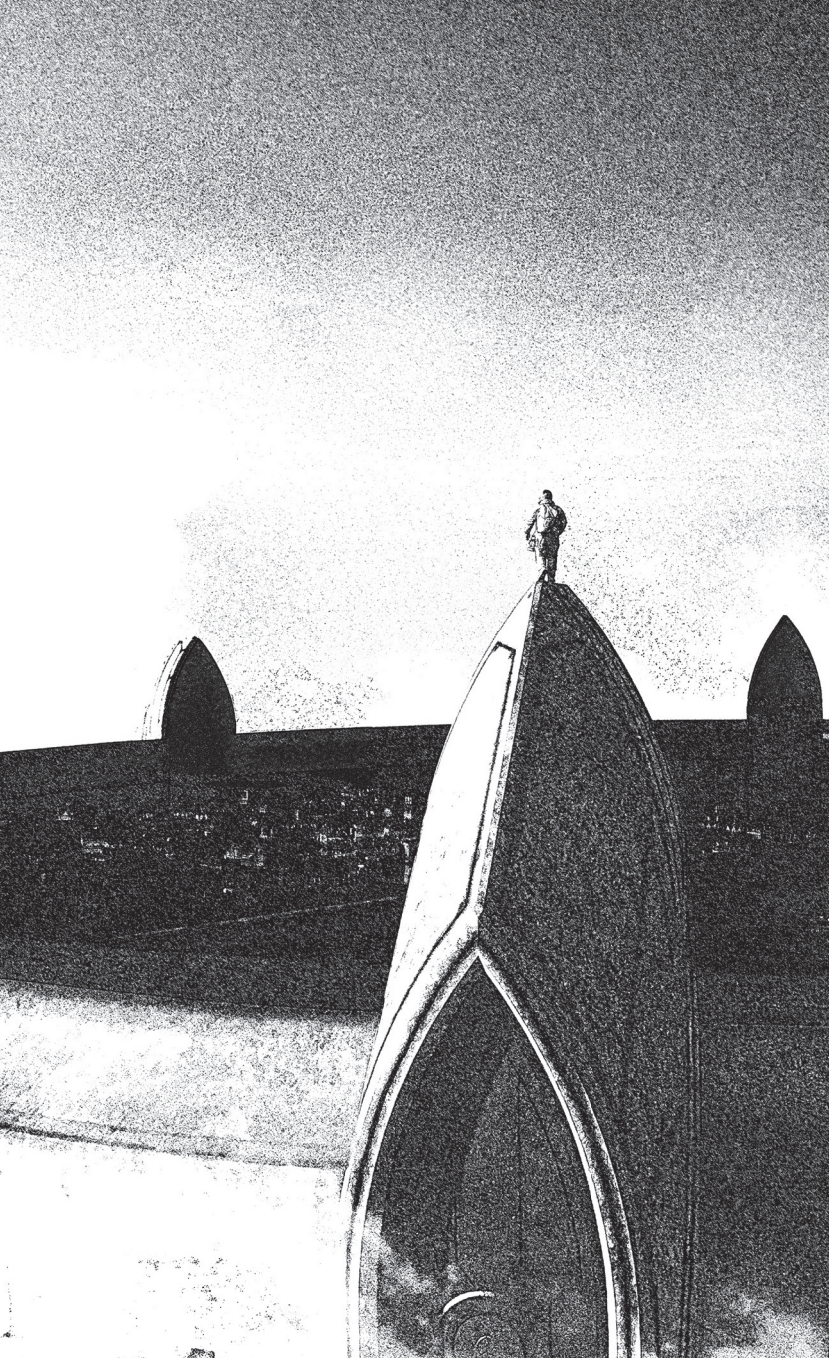
MĚSTO V OBLACÍCH

A person in a red jacket and orange pants stands on the peak of a dark, pointed architectural structure. The structure is part of a larger building with similar pointed elements. The background is a cloudy sky with a mix of blue and pinkish tones. The overall scene is dramatic and atmospheric.

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

MĚSTO V OBLACÍCH

MĚSTO V OBLACÍCH

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Kristýna Sněgoňová, 2020

Drawing and illustrations © Žaneta Kortusová, 2020

Cover art © Žaneta Kortusová, 2020

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-956-0 (print)

ISBN 978-80-7557-883-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-884-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-885-3 (pdf)

Lewenhardtovi
za všechno

Vnitřní město

Vnější město

Obvodová zed'

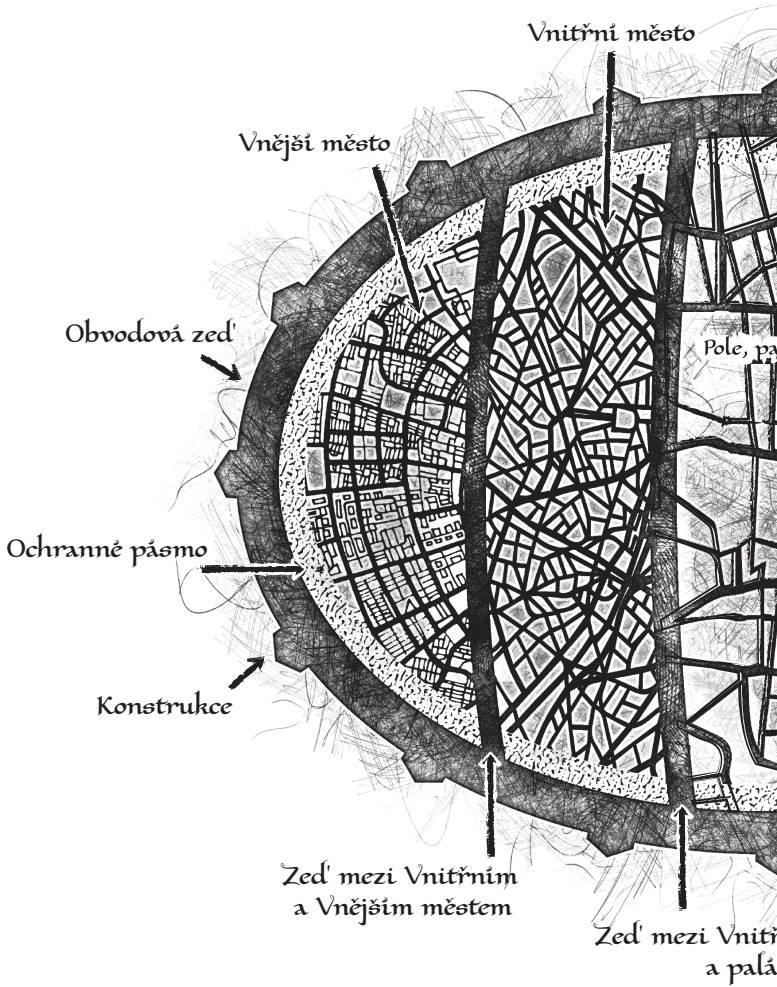
Ochranné pásmo

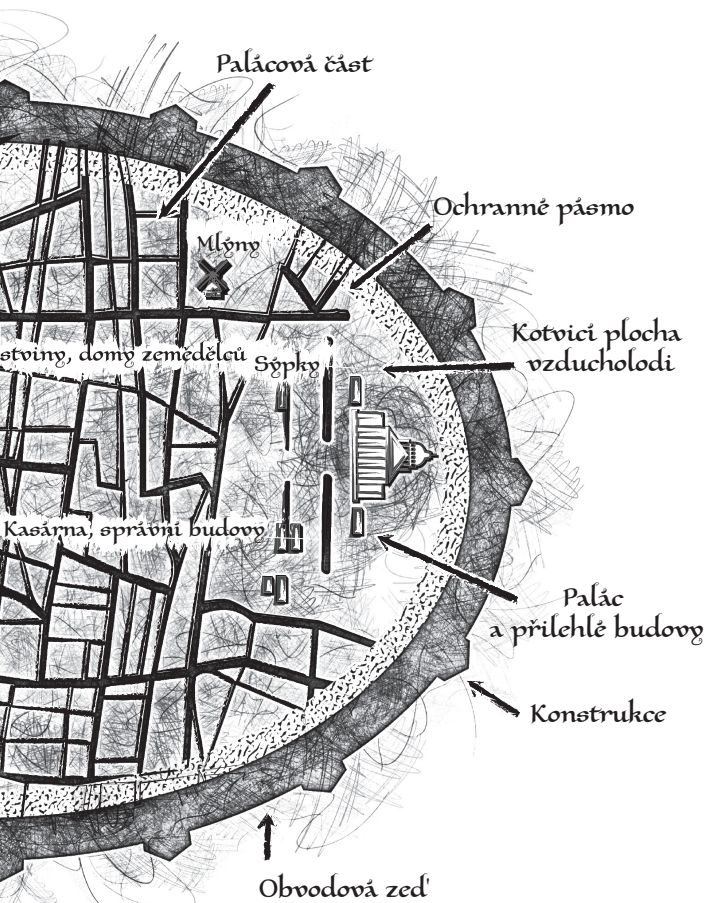
Konstrukce

Pole, pa

Zed' mezi Vnitřním
a Vnější městem

Zed' mezi Vnitřním
a palá

ním městem
cem

ČÁST PRVNÍ

NAHOŘE

1.

(...) víme, kde se skrývá kořen zla. Za zdí, zpoza které si jen bere a nedává nic. Hladovíme, umíráme na souchotiny a naše děti křičí, ale ti na druhé straně města neslyší. Tyjí z nás v bezpečí paláce a drží nás v nevědomosti, protože kdybychom věděli, mohli bychom se vrátit tam, kam patříme a kam nás nechtějí pustit, aby nad námi neztratili moc. Domů. Na zem. Kdyby celé Vnější město povstalo jako jeden muž, prolomilo mříže svého vězení a okusilo svobodu, byl by to konec Gustava Gaucka (...)

*– z letáku nalezeného oddělením
politických zločinů při domovní
prohlídce ve Vnitřním městě*

„Je uvnitř,“ zašeptal Utto.

Ahrens jeho snahu neocenil. „Vím, že jsi zvyklej ženskéjm tohle hlásit, ale nám nemusíš. Vidíme to samý, co ty.“

Lewenhardt pochyboval, že má Utto jakoukoliv zkušenost se ženou, a podle toho, jak kluk zrudl, se asi nepletl. Uttovi nebylo ani osmnáct a na oddělení sloužil s bídou čtrnáct dní; s sebou ho vzali jen proto, aby se přesvědčili, co všechno zvládne, a mohli se ho zbavit včas, kdyby se ukázalo, že nezvládne nic. Lewenhardt zatím váhal, zatímco Ahrens svoje hodnocení formuloval s obvyklou přímočarostí: „Je pěkně na píču.“

Lewenhardt nechal kluka červenat, opřel se čelem o okenní tabulku a zadíval se ven, do šera hebkého jako Greteliny vlasy, ve kterém do nedalekého knihkupectví vešel agent oddělení politických zločinů Siegwart.

Ted' můžeme jen čekat.

Od rána pršelo. Noční bouře se proměnila v přeháňku a přeháňka znovu v bouři, ulicemi se valila voda a stoka ji do sebe nasávala jako ústa. A přestože byla žíznivá, nedokázala spolykat všechnu, a tak se to málo lidí venku brodilo špínou, kterou voda vyplavovala z přeplněné kanalizace. Zbytky zkaženého jídla, staré hadry, výkaly – proud, který se hnal ulicí, jako by byl cítit i skrze okno a Lewenhardt od téhle části města nic lepšího nečekal. Zdmi starého domu pronikala

vlhkost a zakusovala se do všech přítomných jako šelma. Z červotočem prožrané podlahy stoupala kousavá zima, vzduch ve všech místnostech byl prosycený pachem zatuchliny, ze kterého se zvedal žaludek. Lewenhartovi připadalo, že tu šlapou po něčem dávno mrtvém, a Uttovi to tak možná připadalo taky, protože nebylo proč šeptat – přes orosené okno je nikdo nemohl ani zahlédnout, natož zaslechnout –, a on přesto šeptal.

Lewenhart zvedl hlavu ke stropu zčernalému nádory plísní a do oka mu dopadla kapka vody. Promnul si ho a cítil, jak ho přemáhá únava. I když mu byla zima, rozepnul a sundal si kabát – měl pocit, že ho svírá podobně, jako ho svíraly okolní zdi.

Monotónní bubnování kapek o sklo.

Bum. Bum. Bum.

„Je tam dlouho,“ promluvil s pocitem, že z nich každá sekunda strávená v tom zchátralém domě vysává sílu.

„Není.“ Ahrens zakroutil hlavou, jako by chtěl obsáhnout celou místnost, strop prožraný hnilobou i popraskanou podlahu, nebo si možná jen uvolnit ztuhlý krk. „Táhne se to, protože jsme vybrali tak hnusný místo. Cítím

se, jako bych tu zestárl o dvacet let. A ty tak i vypadáš.“

Lewenhardt svému zástupci ukázal, co si o něm myslí, i když o domě, ve kterém se schovávali, si myslel to samé, a znovu se otočil k oknu.

Takhle blízko Malé zdi, která oddělovala Vnitřní město od Vnějšího, byly budovy nahlodané časem a chudobou. I ta, ze které příslušníci Lewenhardtova oddělení sledovali Lubbertovo knihkupectví, taková byla – obalená prachem a s pavučinami napnutými mezi rámy vyvrácených dveří, které jako by říkaly *dál už ne*. A kdyby Lewenhardt vystoupal do podkroví a rukávem košile setřel z okna vrstvu mrtvého hmyzu, zahlédl by v dešti vrcholy záchytných konstrukcí, kovová monstra proti nateklé bouřkové obloze.

Přitiskl se ke sklu víc a za střechou sousedního domu rozeznal část mohutného kovového ramene, které mu pokaždé připomnělo, jak malí lidé ve skutečnosti jsou. Rameno stoupalo k temně šedému nebi daleko od knihkupcova domu, z jehož komína se právě začal vinout kouř. A agent, kterého poslali dovnitř, stál možná celou dobu u pultu a čekal, až se za ním Lubbert vrátí...

„Ten zkurvysyn!“ pochopil Ahrens.

Ten zkurvysyn Siegwarta pravděpodobně prokoukl a právě se pokoušel spálit všechno, co ho mohlo usvědčit z velezrady.

Zatímco tu Lewenhart s Ahrensem stáli, sledovali špinavou ulici a stěžovali si.

Vyrazili z domu.

Provazce vody z okapu Lewenharta oslepily a první nádech ho zabolet v plicích – jako by i ve vzduchu tady, blízko druhé ze Zdí, bylo něco špinavého – ale nezpomalil a vrazil do knihkupectví. Siegwart se od pultu otočil, ruka mu sklouzla ke kabátu – Lewenhart nečekal, jestli vytáhne odznak, nebo zbraň, v běhu přeskočil pult a pokračoval chodbou plnou knih.

Nezpomalil, natočil se ramenem a vrazil do dveří na konci chodby. Sloupec knih položených vedle nich se rozsypal po zemi. Jeden náraz, druhý, pak se přidal o poznání větší Siegwart a společně bytelné dveře vyrazili. Knihkupec klečel u kamen s pohrabáčem v jedné a papíry v druhé ruce. Když do pokoje vpadli příslušníci Politu, pustil pohrabáč a začal cpát papíry do kamen holýma rukama.

Lewenhart k němu přiskočil, popadl ho za límec chatrného saka a od kamen odtrhl. Lubbert spadl na zem, hlava mu na prknech

podlahy poskočila a zuby cvakly. „Tancrede Lubberte, zatýkám tě za velez...“

„Špinavá svině!“

„Jen do mě.“

„Císařská děvko!“

Lewenhart ho jednou rukou zvedl do kleku a hranou druhé ho dvakrát praštil do ucha.

Lubbertovi vytekla z pusy krvavá slina. „Kur... Kurvo.“

Lewenhart ho nechal spadnout na zem. „Od knihomola jsem čekal víc.“

Utto popadl pohrabáč a začal z kamen vytažovat papíry – byly zčernalé a pokroucené, ale aspoň zčásti čitelné. K usvědčení jim stačilo mnohem míň.

Ahrens se podíval na zadýchaného Siegwarta. „Ty kokote, tos u toho pultu čekal, až to spálí všechno?“

„Použil jsem hesla a ten parchant tvrdil, že jde pro zásilku,“ bránil se Siegwart.

„Děláš u Politu taky čtrnáct dní, nebo co?“

„Dělám u Politu roky, ale hesla na hovno jsem od vás dostal poprvý!“

Ahrens si odplivl. „Sám seš na hovno.“

„Tancrede Lubberte, zatýkám tě...“ pokusil se Lewenhart znovu, ale ani tentokrát ho knihkupec nenechal domluvit.

„Vy nezatýkáte, vy rovnou...“

Siegwart k Lubbertovi přiskočil, možná aby napravil Ahrensovo mínění, a u jedné rány nezůstal. „Mluvit budeš, až se budeme ptát!“

„A že budeme, to se bát nemusíš.“ Ahrens si vzal papíry, které se Uttovi povedlo vytáhnout z ohně. „*Návrat na zem je naším právem i povinností.*“

„*Gustav Gauck a jeho zločiny proti lidskosti,*“ přečetl Lewenhart z dalšího. „To je novinka.“

Většinu hanopisů zabavených při domovních prohlídkách už znali, jen občas se k nim dostalo něco nového. Hlavní myšlenky se ale opakovaly s těžkopádnou urputností.

Trpíme.

Hladovíme.

Chceme domů.

Ahrens opatrně schoval nespálené listy do desek, Lewenhart ale pochyboval, že jim hodiny jejich pročítání přinesou něco jiného než bolehlav. Za dlouhá léta na oddělení politických zločinů znali Navrátilce možná líp než sami sebe a na tom určitě nic nezmění pár letáků s novým nadpisem.

Lewenhart se sklonil ke kamnům a zkontroloval, jestli jsou prázdná. Lubbert hanopisy tiskl a staral se o jejich šíření. Před půl

rokem mu Polit do knihkupectví nasadil jako příručího Paula Schmidta a postaral se, aby si ho Lubbert oblíbil. Po čtvrt roce se začal knihkupec nenápadně vyptávat na Schmidtovy politické názory, před měsícem se mu svěřil se svou proticísařskou činností. Do části z ní ho zasvětil.

Lewenhardt sáhl bezvládnému knihkupci do náprsní kapsy – a on se najednou vymrštil a vší silou se mu zakousl do paže. Lewenhardt cítil, jak se mu zuby zaryly do masa.

Vrazil Lubbertovi palec do oka, ale on nepovolil. „Kurva!“

Siegwart popadl pohrabáč a přetáhl knihkupce po zádech. Lubbert vyhekl a Lewenhardt ho ze sebe volnou rukou strhl. Knihkupec spadl na zem, pokusil se vstát, ale ruce se pod ním podlomily a z pusy mu vytekl provazec napěněné krve.

Chvíli se plazil, pak ho Ahrens kopl do břicha, a když se Lubbert převrátil na záda, dupl mu do obličeje. „Zasraný zvířata!“

Zvedl nohu podruhé, ale Lewenhardt ho zastavil: „Nech ho.“

„Jasně.“

„Myslím to vážně. S přeraženou čelistí toho moc neřekne.“

„Já už bych ho rozmluvil.“

Lewenhardt si prohlédl předloktí – košile už stačila nasáknout krví. „Do hajzlu.“

Siegwart odložil pohrabáč na kamna. „Snad nemá vzteklinu.“

„Díky.“

„Není za co, Navrátilci jsou špinavý svině.“

„Tenhle je vzdělanec,“ připomněl Utto.

Ahrens to tak neprožíval. „Gabriela se ti na to podívá.“

Lewenhardt si představil ošetřovatelku svého oddělení, s drsnýma rukama a naprostým nedostatkem něhy. Laskavost považovala za slabost, s čímž Lewenhardt v zásadě souhlasil, ale byl by radši, kdyby ve většině jeho lidí představa zranění nevyvolávala hrůzu jen proto, že je měla ošetřovat ona.

„Bolí to dost i bez ní.“

Ahrens pokrčil rameny. „Buď ona, nebo otrava, vyber si.“

„Už se stalo.“

Dva muži popadli knihkupce v podpaží a zvedli ho na nohy. Otřeli mu rozbitou tvář a upravili ho tak, aby na první pohled nikdo nepoznal, co se stalo. Jedno oko mu už stihlo otéct, druhé se netečně upíralo k zemi. Zdálo se, že nevnímá, co se kolem děje.

Ahrens podal Lewenhartovi kapesník a ten si setřel krev z dlaní. „Musíme chvíli počkat.“

„Tak si to tu zatím prohlédneme.“

Nemohli si dovolit, aby Lubberta někdo zahlédl. Nemohli si dovolit, aby někdo zahlédl je.

Navenek se v knihkupectví nic nezmění – Schmidt obchod povede, dokud se Lubbert nevrátí z *obchodní cesty za Malou zdí*. Knihy se tam vykupovaly často, málokdo z chudiny uměl číst, ale občas se k něčemu dostal. Ve skutečnosti už se Lubbert nevrátí, ale možná se objeví někdo, kdo s ním bude chtít mluvit. Možná nebude moct čekat a rád si popovídá i s příručím, kterému knihkupec věřil.

Pokračovali v prohledávání, místnost po místnosti, a kdykoliv narazili na něco, co by mohlo proti Návratu pomoci – počmáranou mapu Vnitřního města, staré doklady, poznámky na přebalu knihy o konstrukcích –, označili to pro druhou skupinu. Když Lewenhart s Ahrensem začínali, zkušenější přenechávali ohledání jim, ale po sedmnácti letech, které u Politu strávili, už ho jen načínali. Lewenhart jako hlava oddělení zaměřeného na vyšetřování Návratu nemusel ani to, ale měl pocit, že když se dotkne všeho, čeho se

dotkli Navrátilci, nikdy nezapomene, jak nebezpeční jsou. A jak jsou skuteční.

Na odchodu se Ahrens k Lewenhartovi naklonil. „Zajdi za Gabrielou hned, bez prdele. Tahle chátra přenáší všechny nemoci, který si umíš představit.“

Císaři žel, představitivost měl Lewenhart velkou.

Špinavou ulicí procházelo jen pár lidí. Choulili se před chladem a Utto s ostatními se vmísili mezi ně, protože v tom byli skvělí – snadno se ztratili, a pokud potřebovali, aby se ztratil někdo další, stalo se. Tentokrát to byl Tancred Lubbert. Vynesli ho zadním vchodem a od chvíle, kdy se za ním zavřely dveře kočáru, ho uvidí už jen vyšetřovatelé.

Zatímco prohledávali knihkupectví, vysvitlo slunce. Lewenhart se vrátil do zpustlého domu pro kabát – když špinavé, zchátralé zdi opouštěl, cítil skoro hmatatelnou úlevu. Ahrens zatím zastavil levnou městskou drožku, velkou část cesty se svezli, nedaleko služebny vystoupili a jako vždy se proplétali ulicemi dost dlouho, aby si byli jistí, že je nikdo nesledoval. Teprve potom se chodbou vedoucí z neoznačeného domu vrátili na služebnu.

O pult v hale se opíral gardista v tmavě modrém. Když vešli, narovnal se. „Vrchní vyšetřovatel Lewenhart?“

Mladý vyšetřovatel za pultem nenápadným pohybem naznačil, že je všechno v pořádku, a tak Lewenhart přistoupil blíž a protřepal si vlhké světlé vlasy. Zdálo se mu, že se do nich pach zatuchliny z opuštěného domu zaryl jako prsty a táhl se za nimi až sem. „Ano?“

Ať už si gardista o Politu myslel cokoli – a často to nebylo nic dobrého ani mezi lidmi, které ve skutečnosti chránil –, před vyšetřovatelem srazil podpatky. „Mám vás doprovodit do paláce.“

Lewenhart se ohlédl po Ahrensovi.

Ten pokrčil rameny.

„Stihnu si...“ začal Lewenhart, ale gardista ho nenechal domluvit.

„Jeho císařské Veličenstvo s vámi chce mluvit. Okamžitě a osobně.“

„A to už něco znamená,“ hvízdal Ahrens.

Nejsem si jistý co, pomyslel si Lewenhart. Ale představitivost mám kurva velkou.

Když odcházel, jeho zástupce ho od strážního pultu sledoval skoro závistivě.

Lewenhart nevěděl, jestli je co závidět.